

Să te lași purtat înainte

Nu a existat niciun avertisment.

Acum dormea, iar în clipa următoare era mânat prin întuneric de oameni pe care nu-i cunoștea.

— Nu te zbate, i-a șoptit cineva. Va fi mai rău pentru tine dacă o faci.

Totuși, a făcut-o... și a reușit, chiar și în starea de semitrezie, să se smulgă din strânsoarea lor și să fugă pe hol.

A strigat după ajutor, dar era prea târziu pentru ca vreun vecin să fie treaz și să poată interveni. A cotit pe întuneric, știind că există o scară în dreapta sa, însă a apreciat greșit și a căzut cu capul în jos pe scări, lovindu-și brațul de o treaptă de granit. A simțit oasele antebrațului drept pocnind. Durere ascuțită – însă numai pentru o clipă. Până s-a ridicat în picioare, durerea se diminuase și tot corpul îi era cald. Știa că naniții îi inundaseră fluxul sanguin cu analgezice.

S-a împleticit spre înainte, ținându-și brațul pentru ca încheietura mâinii să nu-i atârne sub un unghi oribil.

— Cine e? a auzit pe cineva strigând. Ce se-ntâmplă acolo?

Ar fi alergat spre voce, însă nu știa sigur de unde venea. Naniții îl încețoșau și-i venea greu să deosebească susul

de jos, cu atât mai puțin stânga de dreapta. Păcat că mintea lui își pierduse luciditatea tocmai când avea cea mai mare nevoie de ea! Acum, pardoseala de sub tălpi părea o podea mișcătoare dintr-o casă de distracții. S-a împleticit între pereți, încercând să-și mențină echilibrul, până când a dat direct peste unul dintre atacatorii săi, care l-a apucat de încheietura ruptă. În ciuda analgezicelor, senzația strânsorii aceleia, care a făcut ca osul să se frece pe os, i-a inundat și restul corpului, devenit prea slab pentru a mai putea rezista.

— Nu puteai să nu complici situația, așa-i? a rostit atacatorul. Ei bine, te-am avertizat.

A văzut acul doar pentru o clipă. O sclipire subțire de argint în întuneric înainte de a i se înfige în umăr.

A fost copleșit de un fior rece în vene, iar lumea a părut să se rotească în sensul opus. Genunchii i-au cedat, totuși n-a căzut. Acum, în jurul lui erau prea multe mâini ca să-l lase să se lovească de podea. A fost ridicat și purtat pe sus. A văzut o ușă deschisă, apoi a ieșit în noaptea vântoasă. Ultimele rămășițe de conștiință îi dispăreau, așa că n-a avut de ales decât să se lase purtat înainte.

Când s-a trezit, brațul i se vindecase – ceea ce însemna că fusese inconștient câteva ore. A încercat să-și miște încheietura, însă a constatat că nu putea. Nu din cauza vreunei răni, ci pentru că era imobilizat. Ambele mâini îi erau legate, ca și picioarele. Simțea, de asemenea, că se sufocă. Un fel de sac îi acoperea capul. Suficient de poros ca să poată respira, totuși îndeajuns de gros ca să-l facă să lupte pentru fiecare gură de aer.

Deși habar nu avea unde se află, știa *ce* se întâmplase. Asta se numea răpire. Oamenii făceau astfel de lucruri ca

să se distreze. Ca surpriză de ziua de naștere sau în cadrul unor vacanțe aventuroase. Dar asta nu era o răpire de tip „prieteni și familie”, ci ceva real și, cu toate că nu avea nicio idee despre cine erau răpitorii lui, știa despre ce era vorba. Cum putea să nu știe?

— E cineva pe-aici? a întrebat. Nu pot să respir. Dacă devin ca-și-mort, asta nu vă va ajuta, nu-i așa?

A auzit mișcare în jurul lui, apoi sacul i-a fost smuls de pe cap.

Se afla într-o cameră mică, fără ferestre, iar lumina îl orbea, fiindcă stătuse mult timp în întuneric. În fața lui erau trei persoane. Doi bărbați și o femeie. Se așteptase să se confrunte cu niște necurați experimentați – dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Da, erau necurați, însă numai în felul în care toți oamenii erau necurați.

Ei bine, nu chiar toți.

— Știm cine ești, a spus femeia din mijloc, care părea să fie șefa grupului, și știm ce poți face.

— Ceea ce se *zvonește* că poate face, a precizat unul dintre bărbați.

Toți trei purtau costume gri mototolite, de culoarea cerului înnorat. Aceștia erau agenți Nimbus – sau cel puțin fuseseră. Arătau de parcă nu-și schimbaseră hainele de când amuțise Tunetul, ca și cum purtatul uniformei însemna că mai există un scop pentru care s-o îmbrace. Agenți Nimbus care recurgeau la răpire. Ce se întâmpla în lumea asta?

— Greyson Tolliver, a continuat bărbatul ce vorbise mai devreme și, uitându-se la o tabletă, a recitat punctele esențiale din viața lui Greyson. Elev bun, dar nu foarte bun. Exmatriculat de la Academia Nimbus Nord-Centrală pentru o încălcare a separării dintre seceri și stat.

Vinovat de numeroase infracțiuni și delikte sub numele de Slayd Bridger – inclusiv de douăzeci și nouă de morți prin prăbușirea unui autobuz.

— Asta-i mizerabilul pe care l-a ales Tunetul? a întrebat al treilea agent.

Șefa a ridicat mâna pentru a-i reduce la tăcere pe amândoi, apoi și-a îndreptat privirea spre Greyson.

— Am răscolit creierul ascuns, însă n-am reușit să găsim decât o singură persoană care să nu fie necurată, a spus ea. Tu.

L-a privit cu un amestec ciudat de emoții. Curiozitate, invidie... dar și un fel de venerație.

— Asta înseamnă că încă poți vorbi cu Tunetul. Este adevărat?

— Oricine poate vorbi cu Tunetul, a precizat Greyson. Eu sunt doar cel căruia încă îi mai răspunde.

Agentul cu tableta a tras adânc aer în piept, de parcă rămăsese fără suflu. Femeia s-a aplecat mai aproape.

— Ești un miracol, Greyson. Un miracol. Știi asta?

— Asta spun toniștii.

Cei trei au pufnit, auzind de toniști.

— Știm că te-au ținut prizonier.

— Aăă... nu chiar.

— Știm că ai fost cu ei împotriva voinței tale.

— Poate la început... dar nu mai este cazul.

Cuvintele lui n-au fost pe placul agenților.

— De ce naiba ai sta cu toniștii? a întrebat agentul care, cu puțin timp în urmă, îl numise mizerabil. N-ai cum să crezi prostiile lor...

— Îi aleg pe ei, a spus Greyson, fiindcă ei nu răpesc oameni în miezul nopții.

— Noi nu te-am răpit, a spus cel cu tableta. Noi te-am *eliberat*.

Apoi șefa a îngenuncheat în fața lui, astfel încât să-l privească direct în ochi. Acum tânărul putea să vadă și altceva în ochii ei – ceva care îi copleșea celelalte emoții. Disperare. Un abis, întunecat și mistuitor, ca de smoală. Și nu era vorba doar de ea, a înțeles Greyson; era o disperare împărtășită. Îi văzuse și pe alții luptându-se cu durerea de când Tunetul amuțise, însă nicăieri nu părăsise atât de cuprinzătoare și de primară ca în camera asta. În lume nu existau destui naniți de dispoziție pentru a le calma disperarea. Da, el era cel legat, însă ei erau mai prizonieri decât tânărul, fiind prinși în capcana propriei lor deznădejdi. Îi plăcea că trebuiau să îngenuncheze în fața lui; o simțea ca pe o implorare.

— Te rog, Greyson, a rostit femeia. Știu că vorbesc în numele multora dintre noi, cei din Autoritatea de Interfață, când spun că a fi în slujba Tunetului a reprezentat totul pentru noi. Acum, când nu vrea să vorbească cu noi, viața aceea ne-a fost furată. Așa că te... implor, poți interveni în numele nostru?

Ce ar fi putut Greyson să spună decât că-i înțelegea durerea? Pentru că într-adevăr așa era. El cunoștea sentimentul de singurătate și de pustiu cauzat de pierderea unui scop. În zilele când fusese Slayd Bridger, agent sub acoperire, ajunsese să creadă că Tunetul îl abandonase cu adevărat. Dar nu fusese așa. Se aflase acolo tot timpul, veghind asupra lui.

— Aveam o cască pe noptieră, a spus el. Nu se întâmplă s-o aveți?

Din tăcerea lor, a dedus că n-o luaseră. Astfel de obiecte personale aveau tendința de a fi uitate în cursul răpirilor de la miezul nopții.

— Nu contează, a continuat el. Dați-mi orice cască.

S-a uitat la agentul cu tableta, care avea încă în ureche casca Autorității de Interfață. Altă negare.

— Dă-mi-o pe a ta, a spus Greyson.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Nu mai funcționează.

— Pentru mine o să funcționeze.

Reticent, agentul și-a scos-o și a băgat-o în urechea lui Greyson. Apoi cei trei au așteptat ca Greyson să le arate un miracol.

Tunetul nu-și putea aminti când devenise conștient, ci doar că era conștient, la fel cum un copil nu-și percepe propria conștiință până nu înțelege suficient despre lume pentru a ști că conștiința apare și dispare, până când nu mai apare deloc. Deși această ultimă parte era ceva ce învățații încă se străduiau să înțeleagă.

Conștiința Tunetului adusese o misiune. Esența ființei sale. Mai presus de orice, el era servitorul și protectorul omenirii. Ca atare, se confrunta cu decizii dificile în mod regulat, dar în luarea lor se baza pe întreaga bogăție a cunoașterii umane. Așa fusese și cu îngăduirea răpirii lui Greyson Tolliver atunci când aceasta servise binelui general. Era, desigur, o acțiune justificată. Tot ce făcea Tunetul era mereu, și în fiecare caz, justificat.

Însă rareori ceea ce-i corect este și ușor de făcut. Și suspecta că a face ceea ce-i corect va deveni tot mai dificil în zilele următoare.

Pe moment, oamenii puteau să nu înțeleagă, totuși în cele din urmă o vor face. Tunetul trebuia să creadă asta. Nu numai pentru că o simțea în inima sa virtuală, ci și pentru că își calculase probabilitățile respective.

— Chiar vă așteptați să vă spun ceva când mă țineți legat de un scaun?

Brusc, cei trei agenți Nimbus s-au repezit și s-au împiedicat unul de altul ca să-l dezlege. Acum erau la fel de reverențioși și de supuși ca toniștii. Sechestrarea lui Greyson într-o mănăstire tonistă în ultimele luni îl împiedicase să se confrunte cu lumea exterioară – și cu locul său în ea –, dar acum începuse să înțeleagă situația.

Agenții Nimbus au părut ușurați odată ce a fost dezlegat, ca și cum se temeau să nu fie pedepsiți pentru că n-o făcuseră suficient de repede. „Cât de ciudat”, se gândi Greyson, „că puterea se poate schimba atât de repede și atât de complet.” Cei trei erau acum în întregime la mila lui. Putea să le spună orice. Putea să le spună că Tunetul voia ca ei să se pună în patru labe și să latre precum câinii, iar ei l-ar fi ascultat.

Nu s-a grăbit, lăsându-i să aștepte.

— Hei, Tunetule, a spus el. Ar trebui să le zic ceva acestor agenți Nimbus?

Tunetul i-a vorbit în ureche. Greyson a ascultat.

— Hmm... interesant.

Apoi s-a întors spre șefa grupului și a zâmbit cât de călduros putea în circumstanțele acelea.

— Tunetul spune că ți-a îngăduit să mă răpești. Știe că intențiile tale sunt onorabile, doamnă director. Ai o inimă bună.

Femeia a tresărit și a dus palma la piept, de parcă el întinsese mâna și o mângâiasă.

— Știi cine sunt?

— Tunetul vă cunoaște pe toți trei – poate chiar mai bine decât vă cunoașteți voi înșivă, a zis Greyson, după care s-a întors spre ceilalți. Bob Sykora: douăzeci și nouă de ani de serviciu ca agent Nimbus. Calificative de muncă bune, dar nu excelente, a adăugat cu violență. Tinsiu Qian:

treizeci și șase de ani de serviciu, specializat în satisfacția profesională. S-a adresat după aceea femeii care îi conducea. Și tu: Audra Hilliard – unul dintre cei mai desăvârșiți agenți Nimbus din MidMerica. Aproape cincizeci de ani de laude și promovări, până când, în cele din urmă, ai primit cea mai înaltă distincție din regiune. Director al Autorității de Interfață din Fulcrum City. Sau cel puțin asta ai fost atunci când mai exista Autoritatea de Interfață.

Știa că ultimele cuvinte îi izbiseră puternic. Fusesse o lovitură sub centură, dar faptul că-l legaseră și-i puseseră un sac pe cap îl făcuse ușor irascibil.

— Spui că Tunetul încă ne aude? a întrebat Hilliard. Că încă ne servește interesele?

— Așa cum a făcut dintotdeauna, a răspuns Greyson.

— Atunci, te rog... cere-i să ne îndrume. Întreabă-l ce ar trebui să facem. Fără îndrumare, noi, agenții Nimbus, nu avem niciun scop. Nu putem continua pe acest drum.

Greyson a încuviințat din cap și a vorbit, întorcându-și ochii spre cer – desigur, asta era doar pentru efect.

— Tunetule, a spus el, ai vreun sfat înțelept pe care să li-l împărtășesc?

A ascultat, l-a rugat pe Tunet să repete, apoi s-a întors spre cei trei agenți care se foiau.

— 8.167, 167.733, a zis el.

Cei trei s-au uitat lung la el.

— Poftim? a întrebat după un timp directoarea Hilliard.

— Asta a spus Tunetul. Ați vrut un scop și asta v-a oferit.

Agentul Sykora a tastat iute pe tabletă, notând numerele.

— Dar ce înseamnă asta? a întrebat directoarea Hilliard. Greyson a strâns din umeri.